

ВЛАСТ

МИСТИКА

Антон Первушин

РЕЛИГИЯ И ПОЛИТИКА НА ТРЕТИЯ РАЙХ

КАК НАЦИСТИТЕ
ЗОМБИРАХА ХОРАТА

Издателство
 ПАРИТЕТ
РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

РЕЛИГИЯ И ПОЛИТИКА НА ТРЕТИЯ РАЙХ КАК НАЦИСТИТЕ ЗОМБИРАХА ХОРАТА

Автор: Антон Первушин

Превод: Лиляна Мандаджиева

256 стр.

Второ преработено издание.

Първото издание на книгата е под заглавие „Окултните тайни на Третия райх“/Первушин А., 2016; Окултные тайны третьего рейха

В основата на нацисткия мироглед стоят палеофантастиката, езотеричната митология и мистичните схващания, твърди авторът на тази книга Антон Первушин. Според него, този мироглед включва „пълен набор от вярвания, които не са научно обосновани и са характерни за образа на „сектанта-окултист“. Анализът на политиката на Третия райх обаче налага игнорирането на тези вярвания, което изключва логичното обяснение на стремежа на на-цистите да възраздат архаичността и старинните военни практики.

Антон Первушин систематизира редица факти от историята на Третия райх, които свидетелстват, че нацисткото ръководство е разчитало на хора, убедени в своята изключителна идентичност и силно вярващи в архаичната утопия. Нещо повече – те са правели всичко за осъществяването ѝ. Какво ли би било бъдещето, което нацистите са искали да построят, ако приемем, че схващанията им са били толкова велики, колкото самите те са смятали?

За покупка на книги от сайта
www.paritybg.com – 20% отстъпка!

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-504-0

ПРЕДИСЛОВИЕ

ОБСЕБЕНИ ОТ УТОПИЯТА

Третият райх съществува само дванадесет години – от 1933 до 1945 година. Но оставя дълбока следа в историята на човечеството – и досега всеки месец излизат десетки книги, посветени на най-езотеричните въпроси, свързани с него: от мемоари на видни нацисти до албуми с подробно изографисани ремъци с катарами на немски войници, воювали на Източния фронт.

В този непресъхващ интерес няма нищо чудно. Войната с Третия райх е мащабна, продължителна и съдбовна за цивилизацията. Тя засяга и най-отдалечените кътчета на планетата и взема милиони жертви. Особено скъпо тя струва на Съветския съюз – и паметта за страданията, лишенията, смъртта и Великата Победа над врага още дълго ще живее в сърцата на руските хора. Какво е накарало немците за втори път от началото на XX век да хвърлят предизвикателство на света? С какво са оправдавали завоевателните си походи? Какви цели са си поставяли? Защо е било невъзможно да се договори някой с тях? Защо са извършвали неоправдани жестокости, макар че са се смятали за най-прогресивната нация в Европа? На тези въпроси съветските историци не искаха да отговорят и „пропуските“ в историческото образование започнаха да се запълват едва в по-ново време. Оказва се, че много наши представи за Третия райх, нацистите и вермахта са плод на идеологически щампи, на карикатурни стереотипи, а също и на съвременната митология, породена от пропагандата. При това често желанието на съветските пропагандисти да демонизират неотдавнашния противник имаше обратен ефект – някои започнаха да

виждат в него нещо романтично привлекателно. Хората от моето поколение вероятно си спомнят как след прекрасния телевизионен филм „Седемнадесет мига от пролетта“ в СССР се появили нелегални клубове на фашизирана младеж, твърде далечна от нацистката идеология, но очарована от естетиката на Третия райх.

В последно време се забелязва още по-тревожна тенденция. Някои западни и руски публицисти-ревизионисти (езикът ми не се обръща да ги нарека историци) се опитват да представят Третия райх едва ли не за идеал на социалистическа държава, създадена от мъдрите немски политици за възстановяване на „историческата справедливост“ и спасяването на света от „червената заплаха“. Ревизионистките теории се основават на твърдението, че болшинството от публикуваните документи са фалшификации, скалъпени от победителите във Втората световна война с намерение да очернят врага и да оправдаят собствените си престъпления. Тоест в действителност Третиия райх е спазвал всички правила на военното време, а немските войници са проявявали хуманизъм, действайки жестоко само в отговор на зверствата на партизаните. В самия райх законите се спазвали безусловно; нацистката върхушка се грижела за благосъстоянието на немския народ; евреите и циганите никога не унищожавал, а концентрационните лагери били едва ли не курорти. Именно райхът давал на Европа и Русия истински свободи, социални гаранции и правилния немски „орднунг“ (ред). Значи, вождовете на райха, преди всичко Адолф Хитлер, са се отличавали със здравомислие, прагматизъм и прозорливост, а всякакви разсъждения за тяхната психическа нестабилност са не повече от инсинуация.

Подобен ревизионизъм преследва няколко цели, но главната от тях представлява опит ретроспективно да се уравният воювалите страни, като се прехвърли част от отговорността за жертвите върху съюзниците от антихитлеристката коалиция. По такъв начин се формира нов мит, опасността от който се крие в това, че реабилитира идеи, отхвърлени от цивилиза-

цията. Военно-политическото поражение на Третия райх трябваше да бъде урокът на века, но се оказва, че той е научен лошо; отново зазвучаха лукави речи и умни на вид хора, без да им мигне окото, повтарят нацистките лозунги.

За щастие днес се появиха достатъчно много отечествени исторически трудове, които оспорват ревизионизма и позволяват да се погледне Третият райх под различен ъгъл, за да се състави обективно мнение за него. Искам да отбележа книгите на Андрей Василченко, Константин Залески, Алексей Исаев, Олег Пленков, Борис Соколов. Всички тези автори показват, от една страна, че в Третия райх не е имало нищо свръхестествено, а в лидерите му – нищо демонично. От друга страна, с факти и документи те доказаха, че Адолф Хитлер е довел във висшата власт дилетанти и самият той често е вземал решения с катастрофални последици за Германия. Далеч не всичко е било в ред и със здравомислието. Макар че Хитлер и неговото обкръжение са заигравали с традиционните конфесии, в основата на техния мироглед лесно може да се открие палеофантастика, езотерична митология и мистични откровения – тоест пълен набор от глупави вярвания, характерни за някакъв провинциален сектант-окултист. Разбира се, тези вярвания могат да се игнорират при анализа на политиката на Третия райх, но тогава не се поддава на обяснение зверският антисемитизъм на нацистките главатари, техният неудържим стремеж към възраждане на архаиката и странните военни решения от типа на „стоп-заповедта“ на Хитлер в битката за Дюнкерк.

В тази книга се опитам да събера, отделя и систематизирам повече или по-малко значими факти от историята на Третия райх, които нагледно свидетелстват: нацисткото ръководство се е състояло от хора с девиантни (агресивни) мотивации, вярващи в собствената си изключителност, но главното – в архаичната утопия, която възнамерявали да осъществят. Особено внимание отделих на националсоциалистическата идеология, защото именно в нея като в мътно огледало са се отразявали мечтите за особено устройство на света, в който само един народ

получавал правото за конструиране на бъдещето. Най-забележителното е, че такъв народ, такава „богоизбрана раса“, още не е съществувала в реалността, той е трябвало да възникне в бъдеще – върху немски „материал“. Ще поговорим и за бъдещето – за това, как са го виждали нацистите: тази тема обикновено се премълчава, отстъпва място на анализа на актуалните решения, но чрез изучаване на чуждите миражи може да се види в името на какво всъщност са воювали войниците на фронтовете на Втората световна война.

Пътешествието в историята на Третия райх ще бъде трудно, но то е необходимо, за да осъзнаем още веднъж старата испанска поговорка: сънят на разума ражда чудовища. Навсякъде и винаги. Без изключения.

В ТЪРСЕНЕ НА ТРАДИЦИИТЕ

Доисторическият свят

Тази история приключила през май 1945 година на улиците на Берлин. Но започнала много преди възникването на известната ни човешка цивилизация – 18 милиона години по-рано.

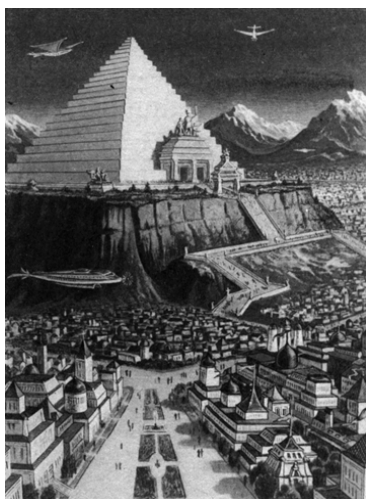
Именно тогава човекът – безполово същество, изтъкано от чиста енергия, – се превърнало в груба двуполова твар, на която предстояло да просъществува в материалната обвивка в течение на хилядолетия. Процесът на преход от енергийно състояние в материално заел цяла епоха и в крайна сметка породил смъртни, но твърде могъщи създания, които днес са известни като атланти.

Атлантите, населяващи материк в Атлантическия океан (по-древен от Европа), били истински гиганти – седем метра на ръст (по-високи от телеграфен стълб!). Те обладавали удивителни магически знания, останали им в наследство от енергийните безполови раси. Тези знания грижливо се пазели от жреческото съсловие на атлантите, обитаващи пирамидални храмове, построени по цялата Земя.

Преди 850 хиляди години станала катастрофа – материкът на атлантите, към този момент разцепен на две части (Рута и Даития), потънал в бездната на океана приблизително по същото време, когато се издигнали над водата Северна и Южна Америка. Впрочем жреците, които с помощта на специални ритуали можели да предсказват бъдещето, успели да спасят

голяма част от населението – атлантите напуснали потъващата земя, разселвайки се по островите и на нови материци.

Постепенно расата им западнала, отстъпвайки място под слънцето на по-младата и по-силна раса на арийците. Тези „нови хора“ се появили преди милиони години, били по-древни и по-енергични, затова успешно заселвали новите територии. Първата им цивилизация възникнала в Азия, а най-добрите им представители били ученици на изтъкнати атланти. С течение на времето арийците получили от атлантите съкровено знание заедно с методиките за управление на духовната енергия, която давала на слабото човешко същество възможност без всякаква техника да строи и унищожава градове, да лети във въздуха и да ходи по водата. Арийците наследили също и най-ценните науки: алхимията, астрологията, минералогията, геологията и физиката. С помощта на особени процедури, наричани Мистерии, тези знания се предавали от поколение на поколение, превръщайки младите хора в могъщи магове, способни с едно усилие на волята да преобразяват Вселената в съответствие с техните невероятни замисли.

Реконструкция на столицата на Атлантида по описание на Платон.

Арийците периодично воювали с атлантите и било съдено те да станат свидетели на края на този древен народ – когато преди 11 хиляди години в морската бездна потънал и последният остров, населен с арио-атланти, известен на нас като Атлантида. Съкровено знание обаче се съхранило – владеело го съсловието на кралете-жреци, които създали древната цивилизация на Египет преди около 80 хиляди години. От своя страна, оцелелите в катастрофата арио-атланти основали няколко колонии в труднодостъпни райони на Земята и дори в Космоса. Някои от тези колонии съществуват и до днес, но само избрани могат да проникнат в тях – онези, които адептите на древното учение смятат за достойни, за да овладеят Мистериите и да узнаят истината за великото минало. От време на време арио-атлантите търсят и намират достоен човек, за да му възложат почетната мисия – да разкаже на света за това, което съществуват и продължават да съхраняват паметта за предишните епохи, за да я предадат на вождовете на арийската раса, които в бъдеще ще покорят целия свят...

„Богопознание“ по арийски

Всичко, казано дотук, прилича на фантазия – дотолкова то се различава от представите ни за еволюцията на живия свят и теориите за създаването на човечеството, които са ни внушавали през XX век палеонтолозите, археолозите и антрополозите. И все пак митът за древните цивилизации, които някога са управлявали света, използвайки магия и свръхчуждителни способности, е необикновено привлекателен. Къде по-приятно е да мислиш за себе си като за потомък на божествен народ, наследил мъдростта на хилядолетията, отколкото като за потомствено отроче на мръсна космата маймуна.

Естествено, до началото на XIX век не е имало нужда от подобен мит – монотеистичните религии в цял свят са подчертавали божествения произход на човека, сътворен от Създателя „по образ и подобие“. Но през XIX век позитивизмът, получил

развитие в естествените науки, започнал да претендира за място на господстващ мироглед в страните на Европа и Америка. Успехите на учените, поставили в служба на човека енергията на парата, били очевидни, а църквата не можела да предложи нещо ново на младите любознателни умове и се явявала спиратка за бързия прогрес. Многобройните забрани за получаване на адекватно образование и публичното осъждане на теорията на Дарвин само разпалвали любопитството на младежта, която масово прегръщала позитивизма и – страшно било да се помисли! – материализма.

Именно през XIX век започнали да възникват теории, които били призвани да свържат едно с друго: идеалистичното възприятие с естествознанието, най-новите открития на физиките с мистическото озарение. И първото, което се налагало като извод, било предположението за съществуване в дълбока древност на цивилизация, която създала наука, опираща се не на материализма, а на по-дълбоко осъзнаване на Вселената.

Това предположение обосновавало търсенията на Началото на Всички Начала, от които в онези времена се увличали не само теолози и философи, но и авторитетни естествоизпитатели. Мнозина автори пишели и издавали многотомни трудове, в които излагали основите на Проторелигията, от която произлезли всички религии, основите на Протонауката, от която произлезли всички науки, на Протоезика и Протокултурата, от които в течение на хилядолетия взели началото си всички известни езици и култури. Според търсачите на прословутото Начало единният източник на истината се явявал ключ към дълбоката тайна на мирозданието. Но в реалността тези трудове били твърде субективни и тенденциозни, за да претендират да се нарекат истински научни трудове. Теориите за това, как се е развивала еволюцията на животинския свят и как са живеели древните народи са се намирали в зачатъчно състояние и впоследствие нееднократно са се преразглеждали – затова през XXI век те се възприемат като своеобразна „палеофантастика“, тоест като измислица, породена от дефицита на информация.

*Елена Блаватска и Хенри Олкот,
основатели на Теософско общество.*

Палеофантастика била и книгата на новото „западно гуру“ Елена Блаватска, от която почерпих реконструкцията на света под управлението на Атлантида. Елена Блаватска се родила на 12 август 1831 година в град Екатеринослав. Баща ѝ принадлежал към рода на наследствените мекленбургски принцове фон Ротенщерн-Хан, а майка ѝ била внучка на княз Павел Василевич Долгоруки.

Без да има научно образование, Блаватска била достатъчно умна и начетена. Например тя прекрасно разчитала азиатските свещени текстове. За разлика от привържениците на монотеистичните религии, индуци и будисти се покланяла на многобройни божества, всяко от които изпълнявало особена роля в „световен план“. Централна черта на тяхната религиозна практика се явявало понятието адептство (от санскрит „адепт“ е „махатма“), водещо родословието си от първобитната субкултура на шаманизма. В рамките на това понятие се смятало, че всеки човек може да придобие огромна свръхестествена власт посредством тренировки и преданост на поставената цел.

Следвайки интересите на обществото и опитвайки се да намери своя ниша в света на окултистите, разплодили се в средата на XIX век в голямо количество, Блаватска се решила на рискована акция – да учреди религиозно общество.

Теософското общество (Theosophical Society) било основано от Елена Блаватска и полковник Хенри Олкот през 1875 година в Ню Йорк с цел да „образуват ядро на всемирното братство“, да изследват неизучените закони на природата и скритите способности на човека на основата на синтеза на духовните постижения на Изтока и Запада.

Думата „теософия“ означава „богопознание“. Някога тя се използвала от елините, за които означавала наука за познанието на волята на боговете и съдбата. В случая с Блаватска тя служела само за ново наименование на езотериката. Блаватска предпочитала така да нарече своята теория, за да подчертае отличието ѝ от другите и дори да заяви претенция за ролята ѝ на най-нова световна религия.

Самите теософи определят своето учение със следните думи: *„Съществуват два вида знание: нисше и висше. Всичко онова, което може да бъде предадено от един човек на друг, цялата наука, цялото изкуство, цялата литература, дори светите Писания, дори самите Веди, – всичко това е причислено към формите на нисшето знание. Висшето знание – това е познание на Единното и, ако го познаваш, познаваш всичко. Познанието Му е Теософия. Това е и „познанието на Бога, явяващо се вечен Живот“.*

Непосредствен източник на тази идея в западната езотерика бил английският романист Едуард Булвер-Литон, чиито книги били добре известни на Блаватска. От своите книги Булвер-Литон особено ценял окултните романи „Занони“ (1842), „Странна история“ (1862) и „Бъдещата раса“ (1872). Той четял трудовете на алхимиците и неоплатонистите, познавал работата на съвременните му спиритични общества и кръжаци. В неговите фантастични истории съвременното научно знание се съчетавало с древната магия, а яркото въображение

– с таланта на белетриста. От тези съставляващи се изграждал образът на персонажа, владеещ „великата тайна“. Според Булвер-Литон магията и науката представлявали способности за постигане на власт над света, но науката била доказуема, а магията – не. Бидейки предпазлив и скептичен човек, не вярващ в повечето свръхестествени феномени, описани в собствените му романи, Булвер-Литон при това не изключвал, че рано или късно науката ще потвърди претенциите на окултистите за управление на такива явления, като екстрасензорното възприятие и пророчеството.

Като пример можем да разгледаме романа „Бъдещата раса“ („The Coming Race“), издаден няколко месеца преди смъртта на автора под псевдонима Лорънс Олифант. Героят на романа случайно попада в подземния свят, където намира цивилизация на прекрасни същества, наричащи себе си Ана и научили се да използват висшата енергия „врил“, пронизваща всичко живо.

„С действието на врил в един случай... те могат да влияят на изменението на температурата, или, казано просто, на промяната на времето; в другите му приложения посредством научно построени проводници те могат да оказват такива влияния на ума на човека, на всяко проявление на животинския и растителния живот, които по резултати няма да отстъпят на най-причудливите фантазии на измислицата. Всички тези разнообразни проявления на физическата енергия са известни у тях под името врил“.

Булвер-Литон пише, че придобиване на могъщество чрез врил е свързано с продължителни медитации и талепатия, която се достига чрез изпадане в транс. При това фантастът нееднократно подчертавал: само „научното“ изучаване на свръхчувствителните способности на разумното същество (жителите на подземния свят не следвало да се наричат хора) ще открие пред цивилизацията невиджани перспективи.

Интересно е, че расата Ана произхождала от народа, който някога живеел на повърхността на Земята, но бил принуден

да бяга под земята от настъпващия Потоп. Разбира се, тези същества (очевидно атлантите) донесли със себе си древна наука и древна традиция. Паметта за великото минало им позволила да създадат своеобразна утопия. Там напълно била ликвидирана бедността. Придобиването на силата врил премахнало войната, доколкото всяко дете можело да унищожи най-мощната крепост, и на враждуващите семейства се наложило да изработят правила, според които те (децата с крепостите) да могат да живеят в мир. Мощната социална забрана на убийството повлякла след себе си масово вегетарианство. Отказът от пряко физическо насилие свел ролята на държавата до обслужващ институт, който се използвал от семействата само за решаване на глобални проблеми (например осигуряване на светлина, което под земята било жизнено важно). Тъй като нямало престъпност, нямало нужда от съдебна и изправителна система. В семействата съществувал ръководен принцип: „Оставай с нас или си отивай, ако не ти харесват нашите обичаи и порядки“. При липсата на държавен диктат „всеки се занимавал с любимата си работа и живеел според своите наклонности, без да събужда нечия завист или стремеж да го надмине“.

Английският писател Едуард Булвер-Литон, автор на романа „Бъдещата раса“.

Страстите, раздиращи нашето общество, съвсем не били познати на расата Ана. Те нямали конфликти, не се опитвали да се конкурират един с друг, предпочитали покоя и съзерцателното отношение към живота. Изглежда, че при такъв начин на живот подземният народ не можел да бъде опасен за живеещите на повърхността. Въпреки това силата врил защитавала Ана от всякакви несгоди, включително от нападение на диви зверове и природни катастрофи, а значи, при сблъсък с нас тя щяла да бъде използвана за унищожение на цивилизацията. И нямало какво да се противопостави на магическото оръжие – специалните жезли, концентриращи и насочващи врил, били способни да стрият противника на ситен прах на разстояние „от 500 и 600 мили“. Съвременното човечество не можело да използва врил против Ана, доколкото били нужни хиляди години тренировки с предаване на навиците на следващите поколения, за да може то само да се доближи до овладяването на невиданата енергия. Според един от подземните жители за унищожение на всички жители над земята било достатъчно обединението на мощта на шест местни деца.

От такива и подобни фантазии се вдъхновявала Елена Блаватска при създаването на своя фундаментален труд „Тайната доктрина“, който видял бял свят през 1888 година. Едва ли това грамадно съчинение, написано на лош английски, щяло да привлече вниманието на четящата публика и би могло да се съхрани в културното наследство, ако Блаватска не била успяла да събере в единна, макар и в твърде обърквана система най-новите хипотези за онова време за природата и еволюцията на Вселената. Днес е очевидно, че нейните възгледи са били погрешни, но някои от популярните теории от края на XIX век не са опровергани и предизвикват жив интерес. Така, Блаватска била един от първите автори, заявили за извънземния произход на човешката цивилизация, в което продължават да вярват много хора. Тя привлякла вниманието на просветените европейци върху древните индийски епоси.